

něho i soukromého života národního, jehož reformace a náprava musí začítí ochranou dítěte a vlastně již ochranou matky, bez níž nelze si řádnou ochranu dítěte vůbec mysleti.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

I když celkový byt není podle § 31 č. 5 zákona o ochraně nájemníků účasten ochrany, nevylučuje to ochranu pro část bytu danou do podnájmu.

Odstavcem 5. § 31 zákona z 26. března 1925 č. 48 Sb. z. a n. jest jediné stanoveno, že se zákon ten nevztahuje na byty, skládající se mimo kuchyni a obytné pokoje pro služebné ze 4 nebo více obytných místností, které byly, nebo budou pronajaty po 1. květnu 1924 novému nájemníkovi. O částech takových bytů, daných pronajímatelem do podnájmu, se zákon nezmiňuje. Ani gramatická ani logická výklad tohoto zákonného ustanovení nezavdává podnět k tomu, aby bylo extensivně interpretováno v ten rozum, že se zákon nemá vztahovati i na části takových bytů, tvořících předmět podnájmu.

Zákon o ochraně nájemníků chrání nájemníka i podnájemníka a obsahuje zvláštní ustanovení i pro ochranu podnájemníka. Jest tedy na poměr podnájemní s hlediska zákona na ochranu nájemníků pohlížeti zvláště a odděleně od nájemního poměru, z něhož vyšel poměr podnájemní. Když zákon vyjímá v § 31 čís. 5 z ochrany zákonné byty, pozůstávající aspoň ze 4 obytných místností, činí tak v patrné úvaze, že nájemce, který si může dopřáti byt tak veliký, jest zpravidla v takových majetkových poměrech, že si může v případě výpovědi zjednat i byt nákladnější a že tedy nepotřebuje ochrany proti výpovědi. Tato úvaha nemůže však platiti ohledně podnájemníka takového nájemce, když u něho není oněch zákonných předpokladů, za nichž se pronajímateli ochrana odepírá.

Nelze si také domysleti, proč by zákon chtěl podnájemníky, kteří mají v podnájmu části bytu vyjmutého podle § 31 čís. 5 z ochrany nájemníků, postavit hůře než podnájemníky části bytu, stojícího pod zákonnou ochranou, když u podnájemníků není předpokladů, za nichž zákon ochranu odepírá. Jestliže tedy část bytu, nestojícího pod ochranou zákona z důvodů vytčených v § 31 čís. 5, která jest v podnájmu, jest menší, než jak je

naznačeno v tomto zákonném ustanovení, vztahuje se na ni zákon na ochranu nájemníků.

Právní názor tento odpovídá obdobnému stanovisku právnímu, které nejvyšší soud zastával ve svých rozhodnutích sb. n. s. č. 5853 a 5922 vysloviv, že předpis § 31 č. 3 se nevztahuje na poměr mezi nájemníkem a podnájemníkem v erárních domech.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 16. března 1928, č. j. Rv I 695/27-1. J. K.

Výkaz nedoplatků, vydaný starostou obce o nezaplacených jatečních poplatcích a obecních poplatcích za zvěropolicejní prohlídku dobytka a masa, jest exekucním titulem podle § 1, čís. 13 ex. řádu, i když není opatřen doložkou vykonatelnosti.

Důvody nejvyššího soudu: První soud povolil vymáhající obci podle vykonatelného výkazu nedoplatků exekuci na svršky jak k vydobytí poplatků jatečních, tak i poplatků za prohlídku dobytka a masa. Druhý soud potvrdil usnesení prvního soudu jen ohledně poplatků za prohlídku dobytka a masa (které pokládal za spotřební dávku podle § 35 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 Sb. z. a n. a podle dodatku II. k § 35 vl. nař. ze dne 27. dubna 1922 čís. 143 Sb. z. a n.) a zamítl exekuční žádost ohledně jatečních poplatků, a to podstatně z toho důvodu, že jde sice o poplatky podle § 28 cit. zák., ale že není zákonného předpisu, podle kterého by se řídilo dobývání těchto poplatků podle předpisů o dobývání nezaplacených přímých daní.

Vymáhající obec napadá sice celé usnesení rekursního soudu, ale může je přirozeně napadat jen ohledně zamítající části, neboť ve příčině poplatků za prohlídku dobytka a masa byla exekuce povolena, a to souhlasnými usneseními obou soudů. V tom směru jest k usnesení rekursního soudu jen tolik podotknouti, že obecní poplatky za zvěropolicejní prohlídku dobytka a masa nejsou spotřební dávkou podle § 35 cit. zák., nýbrž jsou také jen poplatky podle § 28 zák. a dodatku I. k § 28 vlád. nař. ze dne 26. ledna 1928 čís. 14 Sb. z. a n., což ovšem na povolené exekuci nic nemění.

Dovolací rekurs jest ve příčině jatečních poplatků oprávněn. Rekursní soud sám a právem uznává, že i tyto poplatky jsou poplatky po rozumu § 28 zák. ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 Sb. z. a n., jakožto náhrada za užívání zařízení, zřízených a udržovaných obcemi v zájmu veřejném. Jde tu skutečně